

Η Ι.Μ. ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΗΛΙΩΝ
Της Μαρίας Ζουπανιώτη (Γ Λυκείου)

Η Ι.Μ. Αγίου Γεωργίου Ηλίων βρίσκεται χτισμένη σε κατάφυτη πλαγιά του Τελέθριου όρους σε ύψος 400 μ. στην τοποθεσία Βαλάντι. Απέχει περίπου 13 χ.μ. από τα Λουτρά Αιδηψού και έχει υπέροχη θέα προς τον Β. Ευβοϊκό.

Κατά την παράδοση και με βάση την μαρτυρία του εκατόχρονου παλιού μοναχού Μελέτιου, η ιστορία της μονής έχει ως εξής: Τσοπάνηδες στο βουνό, έβλεπαν στη θέση Βαρκά να ξεπροβάλλει ένα φως το οποίο όμως εξαφανιζόταν, όταν πλησίαζαν. Κάποιο βράδυ ένας γέρος τσοπάνης είδε στον ύπνο του έναν ασκητή που του έδειχνε το σημείο όπου υπήρχε μία κατακόμβη και πως έπρεπε να σκάψει να τη βρει. Ο γέροντας αδιαφόρησε αλλά, όταν το όνειρο επαναλήφθηκε άλλες τρεις φορές, αποφάσισε να πάει με άλλους τσοπάνηδες στο σημείο και να σκάψει. Βρέθηκε, μετά από πολύ κόπο, η κατακόμβη, στην Αγία Τράπεζα της οποίας υπήρχε η εικόνα του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου με ένα καντήλι που έκαιγε ζωηρό.

Η Αγία τράπεζα της Κατακόμβης

Μαθαίνοντας ο ευσεβής μοναχός Ευφρόσυνος από την Χαλκίδα, την εύρεση της κατακόμβης θέλησε να πάει εκεί για να ασκητέψει και να ιδρύσει μονή.

Ο μοναχός, όμως, βγαίνοντας έξω τα βράδια έβλεπε το παράξενο φως που έβλεπαν και οι τσοπάνηδες. Μετά από πολλή προσευχή αποφάσισε να πάει να δει τι υπάρχει εκεί. Πήγε, λοιπόν, και βρήκε την παλιά εικόνα του Αγίου Γεωργίου, της μονής Αγίου Γεωργίου της «Θέρμας» στην Αιδηψό, η οποία είχε εξαφανιστεί, όταν κατά τον 10^ο αι. η μονή καταστράφηκε. Το ίδιο βράδυ ο μοναχός βλέπει στον ύπνο του τον Άγιο Γεώργιο, ο οποίος δείχνοντας με το κοντάρι του τα ερείπια του αρχαίου ναού του Απόλλωνα, του λέει να χτίσει εκεί το μοναστήρι και εκεί να μεταφέρει την εικόνα του.

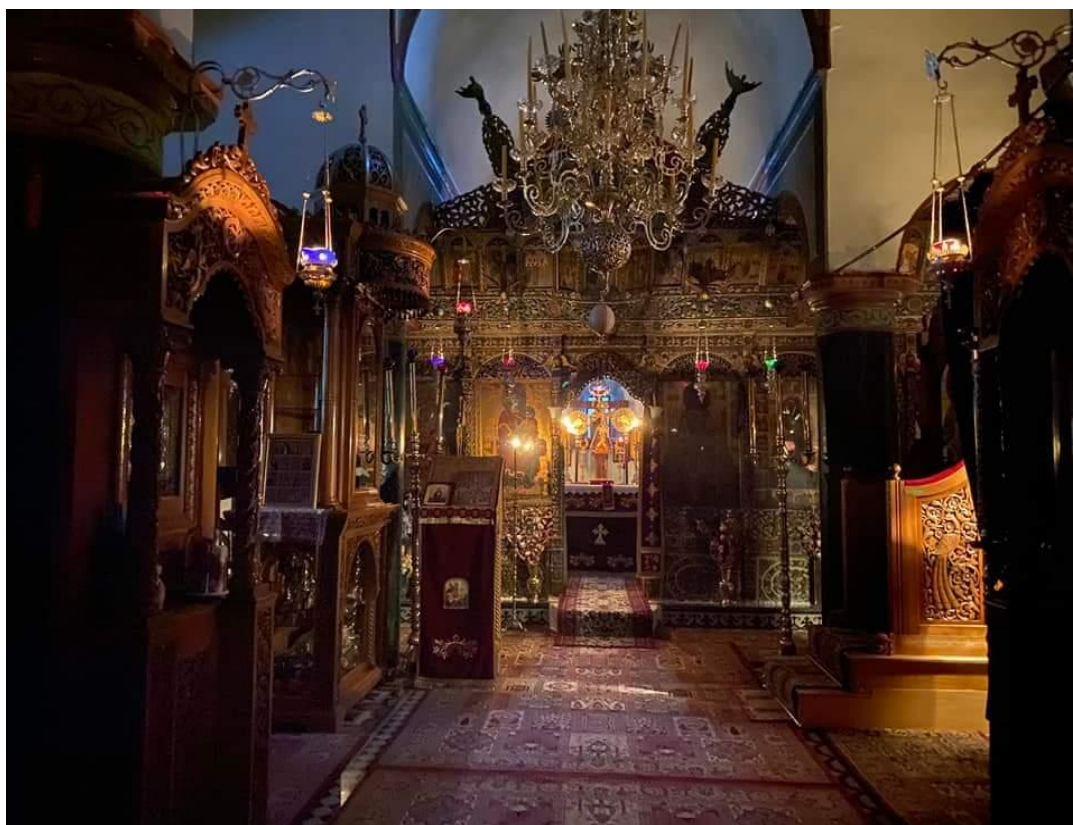
Κανείς δεν γνωρίζει την ακριβή χρονολογία ανέγερσης του πρώτου ναού. Με βάση την παράδοση η μονή υφίσταται από τον 13^ο αιώνα. Από μαρτυρίες που διασώθηκαν υπέστη

μεγάλη καταστροφή το 1470 από τους Τούρκους, παρόλο που επίσημο έτος ίδρυσής της αναφέρεται το 1670.

Κατά την Τουρκοκρατία το μοναστήρι πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες στο υπόδουλο γένος και καταστράφηκε τρεις φορές, με τελευταία το 1820-1822, αναγκάζοντας τους μοναχούς να το εγκαταλείψουν. Όταν το 1745 οι Τούρκοι σούβλισαν τους 100 ντόπιους που είχαν καταφύγει στο μοναστήρι για να σωθούν, συνέλαβαν και μετέφεραν στη Χαλκίδα όλους τους μοναχούς για να τους θανατώσουν. Εκεί όμως ο Αϊ Γιώργης τους απελευθέρωσε θαυματουργικά. Μετά την απελευθέρωση της Εύβοιας από τους Τούρκους, οι μοναχοί επιστρέφουν και η μονή ανασυγκροτείται. Ενώ επί αιώνες η μονή ήταν ανδρική, το 1970 μετατράπηκε σε γυναικεία. Η αδελφότητα ανακαίνισε τα κτήρια και το 1993 ξεκίνησε η οικοδόμηση νέου μεγάλου ναού, της Αγίας Πολυχρονίας, μητέρας του Αγίου, και της ξαδέλφης του, Αγίας Νίνας.

Ο ναός του Αγίου Γεωργίου έχει Βυζαντινή αρχιτεκτονική και το θαυμάσια στολισμένο ξυλόγλυπτο τέμπλο του με ζωικό και φυτικό διάκοσμο χρονολογείται γύρω στο 1834.

Στην μονή υπάρχουν πολλά κειμήλια και ιερά λείψανα Αγίων, όπως του Αγίου Γεωργίου, της Αγίας Μαρίας, του Αγίου Μάμμαντος, της Αγίας Κυριακής κ.α.

Το μοναστήρι πρόσφερε καταφύγιο σε πολλούς καταδιωκόμενους κατά την Γερμανοϊταλική κατοχή, είναι πολύ αγαπητό στους ντόπιους και πανηγυρίζει στις 23 Απριλίου και στις 3 Νοεμβρίου.